

Станислав ПЕТКОВСКИ

МАЈ, МАЈ, МАЈ

О

вој мај е одбележансогодишнината од смртта на Тито. Минаа дваесет и пет години и се сетивдекавопериодот кога Тито умирашевоз-

расните се грижеа што ќе биде со сите нас, дека Југославија ќе се распадне и дека по него... не се знае!!!

И навистина, не помогна ниту "Рачунајте на нас!" на Балашевиќ, не помогна ниту прагматичниот курс на реформистите и штотуку ни "тргна", националистите и "ФАЦИЛИТАТОРИТЕ" од надвор, се погрижија да ни "застане". Недостатокот на авторитет и на водач придонесе адолесцентните националисти да предизвикаат непријателство кон другите нации, за да можат да се осамостојат и... за да може лично да се збогатат, не размислувајќи дека така разединети, ќе бидеме ОДЛИЧЕН ПОЛИГОН ЗА ПОЛИТИЧКИ ИГРИ НА МОК.

Велеа, по ТИТО... ТИТАНИК.

И, навистина, но бројот на загинатите е значително поголем, а историските штети од недостаток на силна држава и јак лидер во овој дел на Балканот далекусежно ја надминуваат и величината на ТИТО.

Но, како и да е, Тито го нема, а дали ние за наши потреби имаме некаков ТИТО. Дали воопшто е можно да имаме некој кој ќе биде ТИТО за нас?

Едно време, нашиот прв прет-

седател одеше по стапките на Тито. Она што беше за Тито "несврстаност", тоа за нашиот претседател беше, за жал, ЕКВИДИСТАНЦАТА, она што за Тито беше концептот на "братство и единство", тоа за нашиот претседател беше СОЖИТЕЛСТВО, она што за Тито беше специфичен самоуправен социјализам, тоа за нас беше СПЕЦИФИЧЕН МОДЕЛ НА ТРАНЗИЦИЈА. Но, немавме Титови пионери, немавме јака армија, немавме моќна идеологија и имавме премногу "петоклонаши", кои сега нема да ги спомнувам. Што е најважно, го немавме Кардељ, во нашите редови и зад нас немавме историски блиски трагично загинати херои од типот на Сава Ковачевиќ.

Затоа, и покрај транзицијата, имавме состојба "ДРУЖЕ ТИТО МИ ТИ СЕ КУНЕМО ДА СА ТВОГА ПУТА НЕ СКРЕНЕМО", но само на ниво на идеологија, на декларација, на ниво на контрола и социјалистичка грижа за економијата, а за разлика од "ПУТОТ" имавме приватен однос кон економијата, смрт на средната класа, релативизација на националното чувство на Македонците, распаѓање на вредноста на националните симболи и многу други.

Илјадници жители на Македонија на најсуров начин ја доживеаја смртта на ТИТО. Останаа без работа, без сигурност и што е најважно БЕЗ НАДЕЖ. Овој систем тогаш го толкуваа погрешно и сега со носталгија се сеќаваат кога во колективизмот на старата Југославија можеа лагодно и со кре-

дити да се претопат во општата медиокритетска и без иницијатива и одговорност, атмосфера. И, по ТИТО, таман помислија дека сега со своја одговорност и креативност ќе направат нешто, останаа без работа, финансии и, пред сè, без правда, која се сведува на ниво на локални и партиски моќници.

ТИТО умре и умре една голема идеја. Умре идејата за вистинска балканска држава, со балкански народи и со НАДЕЖ. Можеби системот ги гушеше креативните индивидуалци, но истовремено ги гушеше и болните за власт илјадници индивидуалци, кои само поради својата алчност ќе распаднаат и идеја која е добра и за нив самите.

Но, пред сè, повеќе од идејата, подобра е идејата наречена ТИТО. Таа идеја покажува какви карактеристики е потребно да има вистински водач, вистински лидер и татко на една нација, која иако не беше една, големиот дел од различните нации во старата Југославија го почитуваа. ТИТО е идеја за непоколебливост, цврстина и доблест, без илјадници мртви и онеправдани. Тој беше лидер кој умееше и со моќните да се "испазари" за доброто на својата земја. Најпосле, неговиот роденден беше рафинирано и маркетиншки организиран како ден на младоста, кој ден, всушност служеше и како средство за хомогенизација на различностите на нашата бивша држава, кое сега така убаво и елегантно го забораваме.